

МАТИНАТА

1. Помислим да у теби
заветна црква спава,
а онда видим —
усамљен си ноћник
што мој сан јавом поучава
2. Узалуд молим јутро
да те опонаша;
непоновљив си
као реч од срца отета,
у погледу игре заустављена
усред окрета.
3. Неумољив си,
као дан за којим се рука
пружа
а он пролази,
узалуд молим јутро
да ме не превари.
4. А само ако кажеш
да пут до тебе не постоји,
измислићу га —
и овога пута
нека се живот мене боји.

САНА

Поведи ме једном у море живота,
кад зажелиш да се упали сан
уместо сунца, што ће неком
западу да одскита
једном, кад нас не буде
волео дан.

Направи просту кућу од земље,
из које ће моћи небо да потече,
док месец тражи звездано
зрневље
осетићеш длан љубави како
те пече.

* * *

Ни сну, ни облаку
не спомињем те више,
а на левој обали
умиру лагано мале шкољке
и у врбама се слуте кише

Само кадкад запали се
лето у мени,
река у сећању озелени,
циганин засвира тише,
али ни сну, ни облаку
не спомињем те више.